

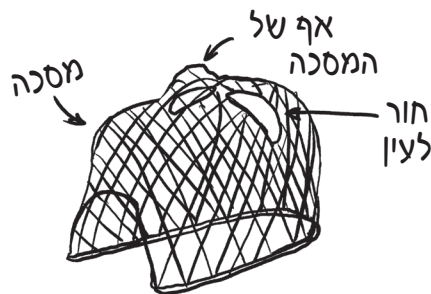
1

רדיואקטיביות היא הדבר הבא!

אני שוכב על משטח פלדה, מודע מדי לאקדח הרנטגן העצום שמכוון אלי. הוא נראה כמו נשק לייזר שהרעים הכי רעים בסרטים משתמשים בו – בגודל של חדר ובמשקל חמישה טון. איום ממשי על כדור הארץ.

“איזה מוזיקה אתה אוהב, רוס?”

אני בטוח שטכנאי הקרינה מנסה להסיח את דעתי בזמן שהוא קושר אותי. יש לי על הראש והצוואר מסכה מרשת פלסטיק קשיחה שמונעת ממני לזוז – יצקו אותה על הפנים שלי אתמול – והטכנאי מתאמץ לחבר אותה למשטח. הוא מעקם את האף ומושך.

"אה... לא משנה. מה שיש," אני מסנן בין השיניים.
המסכה הקשיחה לא ממש מאפשרת לי להזיז את הסנטר.
המסכה ננעלת, והטכנאי – פרנק – תוקע אגרוף חלש
בכתף שלי. "בחייך, גבר. אם אתה מתכוון לשכב כאן חצי
שעה אתה צריך מוזיקה. יש לי את כל הסגנונות. תגיד לי
מה אתה אוהב. כל התשובות נכונות."
אני סורק את הזיכרון שלי. "אתה יכול... אולי אתה יכול
לשים... את רשת KZAQ?"
פרנק נעצר ומתקפל כאילו בעטו לו בבטן. הוא נשאר
ככה ומדבר לרצפה.
"טוב... כל התשובות נכונות חוץ מזאת." הוא מזדקף
ומעווה את פניו. "ברצינות? אתה אוהב להיטים וזבל כזה?"
"זה... זה מה שההורים שלי שומעים כל הזמן..."
איזה חנון. אני מנסה להזיז את הראש הצדה, אבל הוא
לא זז.
פרנק נועץ בי מבט ונאנח בקול גדול.
"בסדר. אבל מחר תגיד לי מה אתה אוהב. לא מה אמא
ואבא אוהבים." הוא פונה להתעסק במערכת סטריאו ישנה
שעומדת על מדף גבוה, ליד ערימת דיסקים וקלטות.
ברצינות? יש כאן ציוד בשווי מיליוני דולרים, והם לא
יכולים להרשות לעצמם נגן אס-פי-3? אני מבחין בקעקוע
שמציץ משרוול מדי בית החולים של פרנק. זנב של לטאה,
אולי? או זרוע של תמנון?
קולה של ביונסה ממלא את החדר, ופתאום פרנק נהיה
ענייני לגמרי. "אני יודע שעברנו על זה אתמול, אבל בוא
נעשה חזרה."

הוא מחזיק את לוח הכתיבה שלו ומתחיל, כפי שבטח עשה כבר אלף פעמים.

"האלונקה שאתה שוכב עליה תרים אותך אל המקום המדויק. הטיפול נמשך משהו כמו עשרים וחמש דקות. הגפיים והאיברים הפרטיים שלך צריכים להישאר על האלונקה כל הזמן. אל תזרוק דברים על טכנאי הקרינה. אל תאכיל את טכנאי הקרינה. אל תנופף ברגליים שלך כמו שחיין מתלהב. אל תזמזם שירים של הג'רגו דולס, כי אני שונא את הלהקה הזאת."

פרנק זו הצדה כדי לאפשר לטכנאית אחרת – קאלי, נדמה לי – למרוח חומר כחול על גשר האף שלי. היא מחייכת אלי ומסבירה לי שזה כדי להגן על העין ה"טובה" שלי מקרן הלייזר. ואז היא טופחת לי על החזה. אני מקווה שאני לא נראה לחוץ כפי שאני מרגיש, כי אני מרגיש כמו ארנב לכוד. הפנים שלי לוהטות.

"טוב, עכשיו לחלק החשוב." פרנק חוזר. "כשאני אגיד לך, תמקד את המבט באיקס האדום מעליך. זה שעשינו אתמול ליד השלט הגדול. אתה תראה אותו כשהמכשיר יקרב אותך אליו."

המסכה מונעת ממני להנהן, אבל הוא מבין. "אל תוריד את העין שלך מהאיקס, אחרת היא תתפוצץ למיליון חתיכות כמו כוכב המוות, בסדר?"

קריאת בהלה נמלטת מפִּי.

פרנק מניח יד על הזרוע שלי. "אני צוחק, רוס. זאת אומרת... בערך. אל תוריד את המבט מהאיקס. העין שלך לא תתפוצץ, אבל אנחנו מתעסקים פה בראייה שלך. זה דבר

חשוב. אז אל תוריד את העין מהאיקס, אחרת היא... פשוט תשאיר את העין על האיקס, והכול יהיה בסדר."

קאלי חוזרת עם מתקן בצורת האות U שנראה כמו חלק מכיסא תינוק לאוטו. היא מלבישה לי אותו על הפנים ועוזרת לי להכניס את פיית הפלסטיק לפה. השיניים שלי ננעלות על הפייה כשאני נושך, וקאלי מחברת את הקצוות של ה-U לאלונקה. קה-צ'אנק. האלונקה מחוברת לזרוע מכנית ענקית, כמו משהו מ"מסע בין כוכבים".

האף שלי מגרד. אני לא אוכל להזיז את הראש אם אצטרך, וזה מעורר בי חלחלה. אני מרגיש כמו חרק על שולחן ניתוחים.

פרנק וקאלי מסתכלים עלי. "אתה בסדר?" קאלי לוחצת על אחת מכפות רגלי המכוסות גרביים. "אתה צריך שמיכה?"

"לא, אני בסדר."

"טוב." היא מסיטה תלתל מאחורי אוזנה ומחייכת אלי. כולם כאן מחייכים המון, כנראה כי הם רואים שאני מבוהל. "אנחנו נחכה ממש פה ליד. אתה תהיה בסדר גמור."

פרנק קורץ. "קלי קלות. אתה תראה."

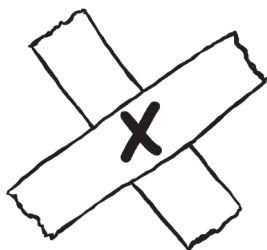
הם מתרחקים לשמאלי, אבל אני לא יכול להפנות את הראש ולעקוב אחריהם. האור מתעמעם בהדרגה וגוון סטפני מתחילה לשיר על בננות.

אני מודה. מפחיד להיות כאן לבד עם כל המכונות האלה. כל ה... דברים האלה.

אני עוצם עיניים ופולט אנחה. היא נשמעת רועדת, וזה מלחיץ אותי עוד יותר.

"בסדר." קולו של פרנק צווח מתוך רמקול קטן.

"מתחילים, רוס. תירגע ותכוון את העין שלך לאיקס. אתה יוצא לדרך."

כעבור שניות אחדות של דממה נשמעים רעמים רמים וקול התנעה. החדר כולו, עם המכונות הכבדות שבו, מתעורר לחיים בצפצופים ובסיבובים ומשהו שנשמע כמו מאווררים גדולים שמתחילים לפעול. אולי נהיה חם כשמתחילה הקרינה? אין לי מושג. פרנק נשמע שוב ברמקול. "יוסטון, ממריאים."

